

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο γ ε λ ὶ ω.

Ἄν. γλυκός, ὁ εὐχάριστος γέλως ἐνθ' ἄν.

γλυκογέλαστος ἐπίθ. I. Πολέμ., Ἐξωτ., 56 καὶ 89.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ γ ε λ α σ τ ὸ ς.

Ἄν. γελῶν κατὰ τρόπον γλυκύν: Ποιήμ.

Ντροπαλή καὶ γλυκογέλαστη | τὸ ποτήρι ἢ νύφη παίρνει
χαιρετᾷ μ' ἀντιχαιρετίσμα | καὶ 'ς τὰ χεῖλη της τὸ φέρνει

I. Πολέμ., ἐνθ' ἄν., 56.

Ὅμορφα χεῖλη γλυκογέλαστα | θὰ σὰς διαβάσουν μέσα
'ς τ' ἄλλα

κι ἀπὸ τῆ χάση κι ἀπὸ τῆ γλύκα των | θὰ παίρνετε καὶ
σεῖς μιὰ στάλα

I. Πολέμ., ἐνθ' ἄν., 89.

γλυκόγελο τό, Πελοπ. (Γαργαλ.)—Δ. Σολωμ., Ὁδ.
Πετράρχ. 71 I. Πολυλ. εἰς Ἀνθολ. Η' Ἀποστολ., 366 K.
Παλαμ. Ἀσάλ. Ζωή², 67—N. Ἐστ. 18 (1935), 905 κ.ά.—
Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. γ ε λ ῖ ο.

Ἄν. εὐχάριστος, ὁ γλυκός γέλως ἐνθ' ἄν.: Πιασμένα χέρι
χέρι, χωνόντανε μέσ' 'ς τὰ χόρτα. Γλυκόγελα καὶ μετὰ
ἡσυχία N. Ἐστ., ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Ἄν. περπατῆς, τὸ μάτι ἐρωτεμένο
εἰς ὅλα τὰ γλυκὰ κινήματά σου
τῆς ψυχῆς τὸ γλυκόγελο γνωρίζει

I. Πολυλ., ἐνθ' ἄν.

Κακίες προγόνων ἄγνωρων καὶ ὁρμὲς θηρίων πατέρων,
τριγυριστάδες αἰώνιοι, πρὶν ὑφωθοῦν 'ς τὸ φῶς
καὶ γίνονται σὰ γλυκόγελα καὶ σὰ γαλάζια αἰθέρων
κονέψανε 'ς τὰ σπλάχνα σου βασιανιστάδων λαὸς
K. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκόγελος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. γ ε λ ῖ ο.

Ἄν. φιλομειδῆς, ὁ γλυκῆς, ἀπαλῶς γελῶν.

γλυκογελῶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)—Γ. Ψυ-
χάρ., Ταξιδ.³, 168 Γ. Ξενοπ., Πρωτοξύν., 169 K. Παρορ.,
Στὸ ἄλμπουρ., 43 I. Τυπαλδ., Ποιήμ., 32 Φ. Πανῆ, Λυρικ.,
384 I. Πολέμ., Κεμήλ., 129—N. Ἐστ. 16 (1934), 875. 24
(1938), 1379.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. γ ε λ ὶ ω.

A) Κυριολ. I) Γελῶ κατὰ τρόπον γλυκύν, μὲ χάριν. Πόντ.
(Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)—Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. I. Τυπαλδ.,
ἐνθ' ἄν. Φ. Πανῆ, ἐνθ' ἄν. I. Πολέμ., ἐνθ' ἄν. N.—Ἐστ., ἐνθ' ἄν.:
Ντὸ γλυκογελᾷς; Κάτ' ἐξέρεις καὶ γλυκογελᾷς Κερασ.
Εἶναι μέσα κακοῦργοι κλέφτηδες καὶ φεῦτες γλυκογελοῦνε,
ὅσο τοὺς μιλάς, καὶ σὲ γελοῦνε, ἅμα μπορέσουνε Γ. Ψυχάρ.,
ἐνθ' ἄν. Στράφηκε πρὸς τίς φωνές, ἔκαμε κι αὐτὸς ἓνα χα-
ρούμενο ὦ καὶ πλησίασε τὸ τραπεζάκι τῆς γωνίας γλυκογε-
λῶντας Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.:
Μάειδε ψωμί γλυκόφαγα μάειδ' ἀλλαῖα εἶδα -ν-ἄσπρη,
μάειδε μοῦ γλυκογέλασαν 'ς τὸ δρόμο μου οἱ περάτες
N. Ἐστ., 24 (1938), 1379 || Ποιήμ.

Μιὰ ἀγκαλιὰ ὁλόδροσα λουλούδια
μοῦ 'φερες, ἀδερφή, 'ς τὴν κάμαρά μου
κι ὡς τὰ εἶδα, χαμογέλασε ἡ καρδιά μου,
τοῦ Μάρτη τὰ πολέχρωμα τραγούδια
N. Ἐστ. 16 (1934), 875.

Γλυκογελοῦσαν τοῦ Μαρτίου τὰ κοραλλένια χεῖλη
καὶ μόσχο πάλιν ἔχυνε τὸ ρόδο, τὸ τριφύλλι

Φ. Πανῆ, ἐνθ' ἄν.

'Σ τῆς ζωῆς τὸ μονοπάτι | μόν' ἢ μάγισσα ἢ ἀπάτη
ὁδηγεῖ τὸν ποιητὴ | καὶ βαδίζει πλάι πλάι

κι ὅλο τοῦ γλυκογελάει | κι ἀπ' τὸ χέρι τὸν κρατεῖ

I. Πολέμ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἐπὶ νηπίων, ἀρχίζω τὸ πρῶτον νὰ
γελῶ Πόντ. (Χαλδ.): Γιὰ τέρε' τὸ μωρὸν πῶς γλυκογελᾷ.

B) Μεταφ. 1) Ἐρωτοτροπῶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἐποῖκεν
ἀτεν ἰσμάρ' κ' ἐγλυκογέλασεν (ἰσμάρ' = νεῦμα) Συνών. βλ.
εἰς λ. γ λ υ κ ο γ α λ ῖ ᾶ ζ ω B. 2) Εὐνοῶ κάποιον K. Παρορ.,
ἐνθ' ἄν. κ.ά.: Κ' ἐγὼ θέλω τώρα κουράγιο γιὰ νὰ δυνάμω-
κόντρα 'ς τὴν τύχη ποὺ δέ θέλει νὰ μᾶς γλυκογελάσῃ.

γλυκόγεσμα τό, Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. γ ε ρ μ α.

Τὸ γλυκὺ, ἡπιον ἀπόγευμα, δείλι: Ἄσμ.

Ζάχαρ' ἤτρωγα τὸ ταχύ, κἀντίος τὸ μεσημέρι
καὶ μέσα 'ς τὸ γλυκόγεσμα ἀφράτο παξιμάδι.

γλυκογῆ ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. γ ῆ.

Γῆ ἀργιλλοαμμώδης, γόνιμος καὶ εὐκόλως καλλιεργου-
μένη.

γλυκογιασεμί τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. γ ι α σ ε μ ῖ.

Ἄν. οἶονε γλυκεῖαν, εὐχάριστον ὁσμὴν ἀποδίδων ἱσμός:
Ἄσμ.

Ἄλλὰργον εἶν' τὸ ρόδο μου, τὸ γλυκογιασεμί μου
μιὰ δίμουρη μοῦ τό 'κλεψε, πόσο πονεῖ ἡ ψυχὴ μου.

γλυκογίνομαι Δ. Καμπούρ., Τῆς τύχης τὰ γραμμέ-
να, 26 κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. γ ῖ ν ο μ α ι.

Μόνον εἰς φρ. οἰκειότητος: Μπρέ, τί μοῦ γλυκογίνεσαι;
(= πῶς εἶσαι, ἀγαπητέ;) Πβ. γ λ υ κ ο π ι κ ρ ο γ ῖ ν ο -
μ α ι.

γλυκογιᾶς ὁ, Ἰων. (Βουρλ.) Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. γ ῖ ὶ ς.

Νέος προσφιλῆς, γλυκός, ὠραῖος ἐνθ' ἄν.: Ὡ γλυκογιᾶ
μου, ἔλα νὰ σὲ γκλεουδιάσω (= φιλέψω) Νίσυρ. || Ἄσμ.

Γιὰ πέ μου, γιέ μου, γλυκογιᾶ, πότε νὰ σ' ἀπαντήχω;
(ἐκ μοιρολ.) Βουρλ.

γλυκογλαριάζω Σ. Πασαγιάν., Ἀντίλ., 14.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. γ λ α ρ ῖ ᾶ ζ ω.

Κατέχομαι ἀπὸ γλυκεῖαν, εὐχάριστον πρὸς ὕπνον διάθε-
σιν: Ἄσμ.

Γλυκογλαριάζει τὸ παιδί 'ς τοῦ ὕπνου τὰ μαγνάδια.

γλυκόγλωσσος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σινώπ. κ.ά.)
K. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 167 γλυκόγλωσσε Τσακων. (Χα-
βουτσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. γ λ ὶ σ σ α.

Ἄν. ἔχων γλυκεῖαν γλῶσσαν, γλυκομίλητος, ὁ εὐχάριστος
εἰς τὸν λόγον ἐνθ' ἄν.: Μὲ τὸ νὰ ἐν γλυκόγλωσσος, εὐχαρι-
στεῖσαι ν' ἀκοῦς ἀτον Πόντ. (Κερασ.) Φρ. Γλυκόγλωσσος

